

ION-LIST

LETO VI.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH / IZHAJA VSAKO SREDO

ŠTEV. 4

Fičafajev Tunek:

KOLUMBOVO JAJCE

(Zgodba, ki ima s Kolumbom ravno toliko skupnega, da se ga nič ne tiče)

Varčevanje!

Menda je ni besede, ki bi jo dober uradnik bolj ne sovražil! Takale stvar ti povzroča samo nepotrebne skrbi, moti utrjen uradni red in hkrati skrajno kvarno vpliva na prebavo. Torej vseskozi neprijetna reč.

Toda zgodovina gre svojo pot in se ne ozira na človeške črvice ter na njihovo prebavo. To je na vsak način zelo brezobzirno z njene strani, toda kot no z njene strani, toda kot posebni kategoriji dejstev ji tega niti zameriti ne moremo. Pa če bi ji tudi zamerili, bi kaj malo pomagalo!

Zato je treba najti pač nekje izhod iz takšne situacije, rešitev, kot se reče!

In tako rešitev sem skušal tudi jaz najti, ko so te dni zopet v zvezi s sprejetjem družbenega plana pri nas v podjetju začeli s tako neumno kampanjsko zadevo: varčevanjem! (Se dobro, da je to samo kampanjsko!) Ne vem, od kod ljudem takšne nove ideje. Pravijo: če hočemo biti rentabilni, moramo varčevati! Smešno: Po mojem mnenju je to čisto nazadnjaško, tipično kapitalistično mišljenje!

Ko so torej pri nas tudi začeli s to kampanjo govorjenja o varčevanju, sem se zamislil. Ne bom rekel, da zaradi ljubezni do takih kampanjskih nalog! Toda rekli so, da je od tega odvisen naš giblivi del plač. Ej, bratci, to pa je nekaj drugega! To pa ni kampanja, to je resna stvar! In zato sem pričel razmišljati!

Vem, moji znanci se zdaj muzajo! Toda to, kar pripovedujem, je čista resnica!

Začel sem razmišljati. Priznam, duševni napor mi v splošnem niti najmanj ne prija — saj sem dejal, zaradi prebave in podobno. Toda giblivi del plače, hm...

Razmišljam torej, razmišljam. Računam, študiram, mislim sem, mislim tja! Takrat pa me nenadoma popade ideja, takorekoč genialen domislek!

»Heureka!« — sem zavpil in se zaletel do tovariša ravnatelja. »Heureka!« — sem dejal spotoma tovarišu sekretarju. »Heureka!« — tovarišu glavnemu računovodji. »Heureka!« — tovarišu ravnatelju.

Ko sem še razložil, da pomeni »Heureka« v grščini toliko kot »našel sem«, me je tovariš ravnatelj vprašal:

»No in kaj si našel?«

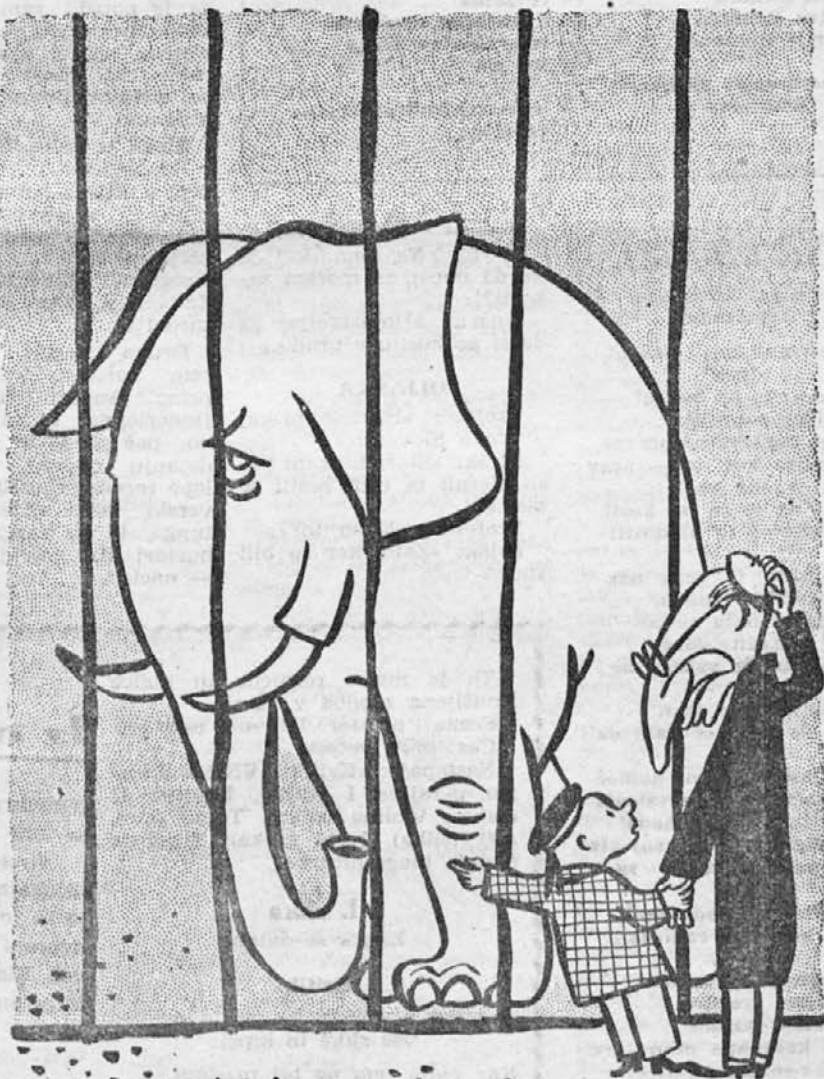
»Rešitev! Rešil sem problem varčevanja, rentabilnosti, giblivega dela plač! Genialen domislek! Stvar je enostavna in genialna, kot Kolumbovo jajce!

»No, in?« — so me vprašali vsi trije — direktor, sekretar in računovodja.

»Nič: no, in?! Znižajmo enostavno akumulacijo in zvišajmo cene, pa nam ne bo treba varčevati!«

Če verjamete ali ne, strašno debelo so me pogledali vsi trije! In tudi vi ste najbrž debelo pogledali sedajle, kaj?! Pa kaj ne bil Tako genialna rešitev! Pravo Kolumbovo jajce!

IZ RIMSKEGA ZOOLOŠKEGA VRTA

— Papa, zakaj pa ima slon tako dolg nos? Je tudi izvedel za obisk turškega zunanjega ministra v Jugoslaviji?

EDEN — DVA — TRIJE!

En Rus	— izumitelj
dva Rusa	— uprava tovarne
trije Rusi	— mirovni kongres
En Čeh	— »špijon«
dva Čeha	— sestanek za pobeg čez mejo
trije Čehi	— zapor na Pankracu
En Bolgar	— suženj
dva Bolgara	— pozdravna delegacija ob prihodu »bratske« pomoči
trije Bolgari	— diverzantska grupa »za mir« ob jugoslo- vanski meji
En Albanec	— berač
dva Albanca	— uporniško gibanje
trije Albanci	— je nemogoče, ker imajo zakon o pre- povedi zbiranja
En Madžar	— član delovnega prevzajališča
dva Madžara	— preselitvena komisija
trije Madžari	— jih je težko najti sku- pa, ker je dotok gostov iz Rusije še dokaj znaten
En Nемец (vzhodni)	— begunec
dva Nемеца	— številčno močna celica Enotne socialistične stranke
trije Nемец	— Ljudska policija
En Romun	— revščina
dva Romuna	— dvakratna revščina
trije Romuni	— trikratna revščina itd. do
osemnajst milijonov Romunov	— osemnajstmilijonkratna revščina

Giuseppe Cecco:

Mi lajamo!

(Prosto po Aškerčevi: Mi vstajamo)

Mi lajamo! In — vas ni strah?

Mar se nas ne bojite?

Zakaj ne pustite?

Saj ne zahtevamo preveč, le drobnost in — prav nič več!

Pač! Kar je še na kosti, priznajte — to ni dosti!

Mi lajamo! O, čujte nas

dobrotniki z zapada,

naš up in naša nada!

Se vi pokažite zobe,

— saj nič iz vašega ne gre!

morda se bodo zbal!

In — še kaj več nam dali!

Mi lajamo! Hej, na pomoč

po gobcu bratje z vzhoda

in — tudi vi z zahoda!

Povzdignite še vi svoj glas,

zahtevajte to kost — za

nas!

Nas vseh se bodo zbal!

In — vse nam radi dali!

Mi lajamo, vsi lajamo,

izzivamo, grozimo,

zavijamo, režimo.

A — karavana mimo gre,

na nas se niti ne ozre!

O, če bi se nas ball,

to bi vam — vetra dali!

IZ NEKE JAVNE MENZE

Pomivalka: »Nikakor ne morem razbiti te kepe preмога!«

Upravnica: »Mislite si, da imate v rokah krožnik, pa bo takoj šlo!«

RECEPT ZA SPANJE

Mož: »Ne vem, kaj je to, da nočoj ne morem zaspati?!«

Žena: »Predstavljaš si, da si po kosilu v uradu.«

DIJAŠKA

Profesor: »Povejte mi kaj o starih Slovanih.«

Dijak: »Stari Slovani niso plesali in tudi ženili se niso.«

Profesor: »Kako to?«

Dijak: »Zato, ker so bili stari.«

To je malce resnična in malce

izmišljena zgodba v verzih.

Scena: prostor likovne razstave.

Čas: proti večeru.

Nastopajo: »Kritik«, VKP/b (knjiga), Krajina I (slika), Krajina II (slika), Violina (slika), Torzo (kip), Akt (slika), Konj (slika), Tihožitje (slika), blagajničarka.

I. slika

Zastor se dvigne

»Kritik«

(zaničljivo, potem ko si je ogledal vse slike in kipe):

Kar videl sem na tej razstavi,

je dekadentna ropotija,

odmaknjenost ideji pravi,

slepeča barvna goljufija.

Tu trohice ni socializma,

šopiri se osebnostna prizma,

stranpot od naše stvarnosti.

In vzrok? Tiči v nemarnosti

do študija vekapebeja.

Posledica je: epopeja

osebnosti in egotizma.

Nande Bula:

„HEIMATTREUE“

(Umotvor posvečen »domovini zvestim« južnim Korošcem)

Zadnjič sem v Mohorjevi hiši prisostvoval vajam za igro »Heimattreue«, ki jo je spisal kanonik Blüml. Vloge je delil ing. Muri. Kuliserijo je pripravil odgovorni urednik lista »Naš tednik — kronika«, skrb za primerno ozvočenje pa si je naprtil Dolfek, ki ima precej prakse s kravaliziranjem in razbijanjem steklenic. Glavni vlogi sv. inkvizitorja in eksekutorja so prepustili generalnemu vikarju Nemcu Kadrasu in Steinacherju. Ker sta oba strokovno dovolj verzirana, sta oproščena vaj. Muri si je rezerviral suflersko mesto.

V prvem dejanju je nastopil stari Jožl z žago in malho in proglasil — na prišepetavanje suflerja — da Koroških Slovencev več ni, temveč da obstaja le še domovini zvesti krščansko-emigrantski dr. Tischler, ki ga je potrdil sam sv. oče kot edinega poklicanega, da končno spravi »južne Korošce« na edino pravilno pot prostovoljnega germaniziranja.

Sledil je balet. Emigranti iz Mohorjeve hiše so oblečeni v ziljske narodne noše zaplesali po tirolsko. Ženska narodna noša je najbolje pristojala tržiškemu emigrantu Poldeku. Kaplan Zaletel je kar čez ušesa zardel...

Drugo dejanje, v katerem nastopa tudi ruski princ Andrej Stalinovič Haderlopov, še ni napisano, pač pa je že o prvem dejanju objavil čudovito lepo recenzijo graški revolverski listič »Kleine Zeitung«, ki ga razen v Mohorjevi hiši najraje berejo — nacisti.

Neprijetno presenečenje

V Zahodni Nemčiji so Angleži odkrili neonacistično zaroto bivših Hitlerjevih funkcionarjev.

Mati Germania: »Zagotavljam vam, da sploh nisem vedela za te nepridiprave...«

UPRAVIČENO

Slovenska in italijanska lovska zveza sta sklenili pogodbo, po kateri bo slovenska zveza prodala Italiji večje število živih zajcev.

— Kako ste ga mogli tako polomiti! Svetovna javnost bo še posumila, da ponovno zbiramo vojsko!

Piše Pikec

Krajina I

Iz ožine v širino

(Odvihra skorajda užaljen. Iz žepa se mu neopazno izmuzne »Zgodovina VKP/b — kratki kurz«)

(Blagajničarka opazi knjigo, pobere jo in jo položi na mizo. V razstavnih dvorani ni nobenega obiskovalca več. Blagajničarka zakinka pri mizi. Slike in kipi izkoristijo ta trenutek za kratek pomenek.)

Tihožitje

Kar nam učeni mož je rekel, zabavno je, na moč poučno. Do brezidejnosti je slekel po vrsti nas. Zanj so izključno tovarne, krampi in lopate, ki bodo rešile iz zagate larpurlarvistično umetnost. O meni je dejal: to tihožitje je apolitično in barvno gnitje.

Za mene pravi: ta krajina je v barvah še morda spodobna, po smislu pa starinska, nesodobna. V njej stvarnost ni odražena. Ustvarila jo je razdražena slikarjeva zamisel iz spomina.

Violina

Pomislite, kaj pravi zame: če pa žirija tako platno vzame, je zanjo spričevalo in blamaža: saj se partijnost v njem sploh ne odraža.

Torzo

Kolegi, zdaj tenak posluš! Kot invalid sem znan brez rok, a kritično tako je sodil duh: kubističen poskus ubog!

Akt

Za mene je imel samo nasmeh, češ: tipičen malomeščanski greh.

NASA NAGRADNA UGANKA IZ STEV. 22

Med približno 170 rešitvami, ki smo jih prejeli v zvezi z nagradno uganko, je žreb izbral tri srečnike, katerim bomo te dni dostavili lepe knjižne nagrade:

1. nagrada: Sonja Frol, Jelšane št. 28. Slovensko Primorje;

2. nagrada: Ana Čadeš, Ljubljana, Štrekljeva ul. 6. prtiličje;

3. nagrada: Ljubo Terglec, Maribor, Studenci, Ciril Metodova 5.

V kratkem bomo razpisali veliko nagradno uganko z mnogimi lepimi dobitki! Redno zasledujte »Toti lista« — pa vam lepa nagrada ne uide.

»TEHNIČNA« IZ XX. STOLETJA

— No, ali si kupil nov grelec za posteljo?

— Sem!

— In kako se kaj obnese?

Odlično! Zvečer je sicer nekoliko hladno, do jutra se pa kar dobro segreje.

OLAJSEVALNA OKOLNOST

Dežurni miličnik: »Včeraj ste našli denarico. Zakaj je niste takoj prinesli semkaj?«

Potepuh: »Zvečer je bilo že prepozno, ko pa sem jo hotel zjutraj prinesiti sem, je bila že prazna.«

OHOLI INOZEMEC

Natakar: »Ta inozemec je naravnost nesramen. Naše gore mu niso dovolj visoke, jezerom pravi, da so močvirja, ljubljanskemu nebotičniku se smeje — sploh ni zanj pri nas stvari, ki bi se ji čudil!«

Direktor: »Ne bojte se, ko dobi naš račun, bo že debela pogledal!«

ŽALUJOČI OSTALI

Osnutek za scenarij — prosto po Nušiču
(Vsaka podobnost z mariborsko Tovarno poljedelskih strojev in njeno prodajalno v Murski Soboti je lahko samo slučajna!)

Osnovno razporeženje: »dilično vzdušje prejšnjih stoletij pod parolo »Če so naši stari lahko...« v neki naših okrajnih mestopol — bližina madžarske meje ni važna!

V to idilo udre vest, da bi nekdo rad s kruto roko prekinil to blaženo sožitje stoletij in prodajal nepokvarjenemu prebivalstvu tam okrog moderne kmetijske stroje.

Mrzlična obramba pred vsiljivim tujcem, zaslomba pri nekaterih lokalnih oblastnih faktorjih. Odločba! Hurrhrrrra — zmaga je naša!

Toda tujec je trdovraten. Pritožba na višje forume — republiške! Nova odločba! Višek dramatičnega zapleta! Vsiljivec odpre prodajalno, začne prodajati in glej grozo — nedolžno ljudstvo naseda, se predira tujemu strupu! Kupuje kmetijske stroje, zapušča idilično vzdušje preteklih, s tradicijo oplojenih stoletij in... in... nosi denarce vsiljivcu za tiste njegove stroje!

Tragičen konec: Na eni strani stojijo žalujoči ostali, ki zaman stegujejo hrepenče roke za 25 milijončki, ki jih je karsiral vsiljivi tujec za svoje stroje. Na drugi strani pa kmetje, ki ne stegujejo rok, ker nimajo časa za to. Hitijo delat z novimi stroji, da bi nadomestili zamujena idilična stoletja.

Od'ok je odlok

S posebnim odlokom je bila za gradnjo individualnih hiš odobrena nabava samo treh oken-skih rolet.

»Zakaj pa jočeš, prijatelj — si bil zbombardiran?«

»Ne — zadela me je birokracija!«

POSTENJAK

— Náte, ker ste tako pošteti, da ste mi vrnil izgubljeno zlato nalivno pero Poklanjam ga vam. Marsikdo bi vam rad odštel nekaj stotakov zanj!

— To pa že ne! Sem že poskusil, pa nihče ne da zanj niti ficka...

SE NE ZNA

Teta: »Povej mi, Mihec, ali se že znaš sam umivati?«

Mihec: »O, seveda, tudi zobe si že sam čistim. Samo ven vzeti, kakor vi, jih še ne znam.«

PRI ZDRAVNIKU

Pacient: »Rad bi vedel, zakaj me vedno tako trga v levi nogi?«

Zdravnik: »I, no, staramo se, staramo!«

Pacient: »No, dobro, toda zakaj se pa desna noga ne stara?!«

Konj

O meni: čedna je ta slika, a jedra manjka, ki dotika se družbenih sprememb na vasi. Če prej sem vlekel voz počasi, ko bil sem suženj kapitala, zdaj moral vleči bi hitreje, ko da se mi od dela smeje, drugače zdaj kopita naj bi pekotala.

Krajina II

Prijatelj, bila je dobra šala. Obesil me je kritik na vešala. Seveda nisem mu bila sodobna. A glej: pod mano je bila obrobna opazka kratka, moj naslov: Zadržna ekonomija — joj kako uslužna bila potem njegova je ocena, ko da bi padla iz oči mu mrena.

II. slika

(Isto prizorišče, samo nekaj časa kasneje. Med tem časom so nastopile v kulturnem življenju velike spremembe. Blagajničarka vljudno pozdrav »Kritika« pri vhodu)

»Kritik«

O, blagodejni zvok širine! Kako bili so zaslepljeni, za tujo učenost vzgojeni posamezniki prenapeti, ki niso mogli razumeti nesmisla trapaste ožine! A jaz sem vedel: mora priti ta dan svobodnega razuma (od radosti pijan sem in od ruma), ko spet iskreni bomo in odkriti! Nikogar ne sovražim bolj ko tiste razumnike, ki vneta vrtajo v brošurah, vsak citat podčrtajo, ki živi zakopani so med liste. (Slike in kipi se iskreno zasmeyeja.)

»Kritik« se zdrzne)

Blagajničarka (se spomni)

Saj res, gospod! Oh, oprostite, popolnoma sem pozabila: tu neka knjiga se je izgubila. Če se ne motim — dovolite — ste vi njen upravičeni lastnik. (Mu ponudi »VKP/b«)

»Kritik«

(nerodno mu je vzeti, pa je vendar primoran knjigo vzeti)

O, hvala! Prišel sem zaradi slik. (Slike in kipi se zakrohčejo. Kritik prebledi.)

Sicer pa, časa res mi primanjkuje, pa zbogom in na svidenje tedaj! (Jo odkuri.)

Tihožitje

Ej, zbogom! Pa premislite v samoti!

Krajina I

Od vzorov tujih malce se shladite!

Violina

Citate iz glave si sprašite!

Krajina II

Prisluhnite domačim njtvam!

Torzo

Slovo recite smešnim direktivam!

Konj

Približajte spoštljivo se lepoti!

ZASTOR

Jack Enooki:

Iemnokrvava zgodba

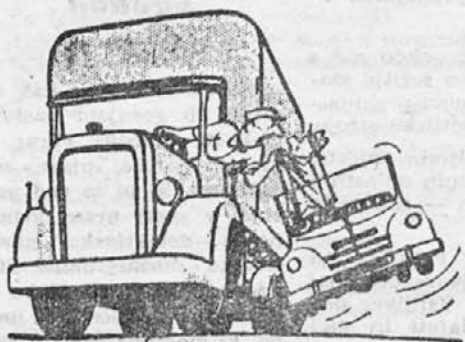
Uvod:

Morda se utegne kak čitatelj ob gornjem naslovu globoko zamisliti. »Vrag ga vzemi,« poreče, »pisuna nemarnega, ki bi se rad preinil v sveti hram kriminalno - detektivsko - gangstersko - senzacionalne literarne dejavnosti! Kako si drzne takšno nič brez imena, ki morebiti nima v vsej svoji familiji do desetega kolena nazaj nikakšne kriminalne tradicije, meni nič tebi nič spraviti k pisanju zgodbe, ki že s svojim naslovom žali estetski čut naših kriminalnih klasikov?«

Ni avtorjev namen, opravičevati se ogorčenemu bralcu in mu pojasnjevati, da se čuti skrajno nesnatnega v primeri z najmanjšim med najmanjšimi klasiki te literarne panoge. Avtor niti ne namerava skriti pred bralcem dejstva, da ni mogel najti v vsej obširni galeriji svojih prednikov nikakšnega omembe vrednega zmkavta ali notoričnega norca, kaj šele kakšnega aristokratskega kleptomana ali policijsko registriranega gangsterskega zvezdnika. V svojo največjo sramoto mora priznati, da za takšno literaturo nima nikakršnih moralnih kvalifikacij. In zato avtor raje sramežljivo preide na zgodbo, v kateri na veliko žalost rahločutnega bralca ni niti enega mrtveca, kajti v njej nastopajo čisto navadni ljudje brez vsakršnih kriminalnih nagnenj in kompleksov.

Da pa avtor ne bi razočaral nestirpnega bralca, ki se je odločil prečitati zgodbo samo zaradi njenega kriminalnega naslova, je prisiljen vplesti v svojo zgodbo duhove, samomorilce in vrsto drugih kriminalnih rekvizitov, s katerimi bo skušal zadovoljiti kriminalne zahteve kriminalno načitanih bralcev in poleg honorarja izvabiti rahločutni bralki še kakšno iskreno solzo iz oči. Če to doseže, bo zadovoljen in bralec i avtor. Bralec, ker se bo lahko ob zgodbi kriminalno izživljal, avtor, ker bo za zgodbo dobil kriminalen honorar, zadovoljen pa bo tudi kritik, ki bo zgodbo lahko ocenil kot hiperkriminalno. Ker pa je avtor osebno prepričan, da je že sam uvod tako kriminalen, da bi ga nobena slovenska založba ne mogla izdati v manj kot petindvajsetih obrokkih, če ne bi hotela tragično izgubiti svojih zvestih kriminalnih odjemalcev, je na veliko žalost svoje malenkosti prisiljen svojo zgodbo zaključiti. In vrag si ga vedi, zakaj je to morda dobro!

MAJHNE NEPRIJETNOSTI

— Vi, kaj ste mi tam doli na ovinku rekli, da sem...!!!

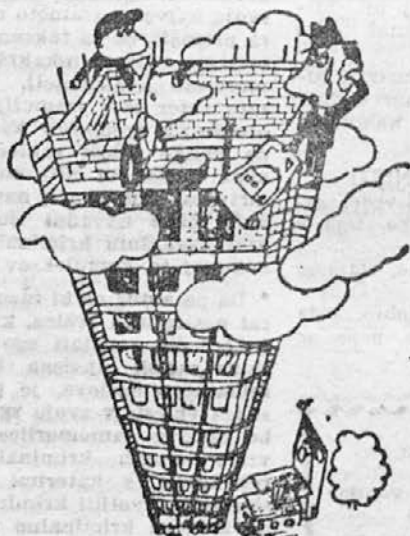
— Toda, Milanček, saj vendar veš, da ne smeš jeziti očka, kadar kaj popravlja!

— Ta nova ogledala — res prenemumno...!

— Oprostite, ali ste padli?
— Kje neki! Jaz vedno tako stopam s kolesa!

— Kako? Previsoko smo sezidali? Saj nam vendar nihče ni dejal, naj nehamo!

— Hej, pogledj no, če je izpuh še vedno zamašen!

RESNICA

Montrond in Talleyrand, eden najbolj zvitih in neznajčajnih diplomatov, sta na stare dni premlevala svoje spomine. Pa vpraša po daljšem premolku Montrond:

»Prine Talleyrand, ali ste kdaj v svojem življenju govorili resnico?«

Talleyrand je dolgo premišljeval, naposled pa odgovoril:

»Da, Montrond, včasih. Namreč, kadar sem hotel koga — prevariti!«

Gledališka anekdota

V stari Jugoslaviji je prišel Ivan Levar gostovat v Maribor. Ravno se je šminkal v svoji garderobi. K nekemu igralcu v sosednji garderobi, ki jo je ločila od Levarjeve le tenka lesena stena, je prišel pokojni Franc Tovornik in ga vprašal:

— Ti, kaj je tisti hohštapijer Levar že prišel?

Takoj nato je prišel v Levarjevo garderobo Daneš, ki je gosta veselo pozdravil:

— O, zdravo, kaj pa ti delaš v Mariboru?

Levar mu je mirno, vendar dovolj glasno za sosede odvrnil:

— Hohštapijram!

SOCIALNA POEZIJA

(Vsebinska te kratke pesmice z njenim avtorjem nimajo prav nič skupnega!)

Ker klobuk nov potrebuje,
pesnik pridno verze kuje.
V srcu čuti le resnico:
šest kovačev za vrstico!
Ta resnica ga vzpodbuja,
da se vneta z verzi muja.
Verze kuje kot prismuk:
kitic šest za nov klobuk!
Ko dopesni za klobuk,
spomni se, o tri sto muk:
ženi treba je perila!
Pegaz, ej, razpni spet krila!

Znova v rime se zažene,
mnogo kitic še pridene.
Teh pa žal še ni zadosti,
še se treba z verzi bosti!
Hčerka krilo potrebuje,
pesnik pesem nateguje.
Dolga kot žvečilni gumi,
pesem konkurira »Dumi«.
Sin v gimnaziji študira,
oče z verzi ga podpira!
Osem verzov še za sina,
da bo srečna vsa družina!

RADIJSKEMU PESNIKU

Kaj bi počel, če ne biló bi Na-me?
Le s čim bi rimal radijske reklame?

SELEKCIJA

Kot vsaka mineralna voda ne odpira,
tako pač vsaka pesem ni satira.

Kljun:

IGRALEC — VZORNIKU

Oprosti, dragi mojster
maske,
ponižno skromnost te
opazke:
Če kdaj igral bom preva-
ranta,
kostum iz tvojega bo
gvanta.
Obraz pa skušal bom s
šminko
pretvoriti v tvojo krinko.

Resk:

MLATILNICARJU

Ti pisatelj si z imenom,
mariborski fenomen!
Si mlatilničar s polenot
kisel in grenak ko dren.
Vedno isto zgodbo mlatiš
vedno dolgočasne klatiš!

ORACEVA TOŽBA

Kdaj bo konec te pokore
s pesnikom v »pomladne
zore
hodiš kakor star profet,
vedno isto lajno pet.

UMESTNA PREPOVED

Ob pešpoti in cesti, ki pe-
lje okrog mariborskih Treh
ribnikov, je nekaj zakoli-
čenih napisov z besedilom:
»Hoja in paša po kulturah
prepevedana. — MLO«. Ne
bi bilo napak, če bi te na-
pise predstavili v nekatere
slovenske kulturne ustano-
ve (založbe, gledališča, dru-
štva likovnih umetnikov,
literatov in podobno), kjer
nekateri brezvestnejši in
vandali kar drzno in brez
sramu hodijo in se pasejo
po kulturah. Pozabiti pa
seveda ne smemo tudi na
Tri ribnike — ta maribor-
ski kulturni park. Predla-
gamo napise z naslednjo
vsebino: »Hoja in paša po
gozdu in travnikih prepo-
vedana!«

KULTURNOZDRAV- STVENI PRIROČNIK

Darvinizem kulturni
fiksna ideja o tem, da s
talent in znanje podeduje
ta. Posebno bolehalo o
tem nekateri kulturni na-
sledniki in zaradi pomanj-
kanja drugih dokazov za-
hlevajo s to teorijo prizna-
nje svoje umetniške vred-
nosti. Ozdravljenje zeli
malo verjetno, ker podpira-
jo bolezen razne dobre zve-
ze in protekcionizma

Diabetes, pesniška slad-
korna bolezen — težko ob-
lenje notranjih organov p
nekaterih mladih pesnikih
ki uživajo v sladkosti last-
nih besed. Zdravljenje
krepkimi in nedoslednimi
»antiobjavljajin-injekcijam!

PREDAVANJE

Ameriški humorist Mark
Twain je bil že slaven, ko
so ga povabili, naj predava
o aktualnih literarnih vpra-
šanjih. Znano je, da Mark
Twain ni bil preveč dober
govornik, tokrat pa je bil v
hudji zadregi tudi zato, ker
je bil to njegov prvi govor.
Prej si je bil govor sicer lepo
sestavil, ko pa je stopil na
oder, je vse pozabil. In začel
je z mnogo obetajočim stav-
kom: »Homer je mrtev,
Goethe je mrtev, Shakespeare
je mrtev...«, nadaljeval in
zaključil pa takole: »... jaz
se pa tudi ne počutim preveč
dobro...«

Diareja, pripovedniška
razširjena, in mučna bole-
zen nekaterih priznanih
prozaistov. Simptomi: vode
ni, zato pa toliko obilnej
izmečki. Zdravljenje edin-
s pomanjkanjem papirja!

KOLIKO JE URA

Nekoč, ko se je Maksim
Gorki sprehajal, ga je ne-
gospod vprašal, koliko
ura. Maksim Gorki je p
gledal na uro, nato mo-
in odvrnil:

»Prav malo, skoraj
nič!«

Ta se je začudil:

»Kako to?«

Gorki, nasmejan:

»Enostavno. Se niti en
ni!«

BELA OPOJNOST

— Aaaaaah! Prekrasno! Prelesto! Božansko! To ni bilo navdušenje! To je bilo ugotavljanje dejstev! Le da ni veljalo okolici planinske kočice, pač pa pravkar odprti konservi

jetrne pastete in skrajno »shic« čepici iz zeleno-oranžno-modro-rumeno-rjavobelo-rdeče volne, ki je tičala nad desnim ušes-cem Claire.

Pet in Claire sta stopila pred kočico. Claire (ki pa so ji doma pravili prav prozaično Klara — fej, kako kmetavzarsko ime!) je gledala v nebo. Ko bi vsaj hotelo posijati sonce! Kako krasno barvo daje takšnele zimsko sonce! Vse kaj drugega kot pa ta nesrečna sminka domače proizvodnje! Ko bi dobila sminko vsaj iz Pariza!

Med tem globokim razmišljanjem dražestne Claire je Pet (ki je bil normalno Peter, vendar je Pet mnogo bolj apartno, kajne?) srečno spravil iz koče smuči in jih začel pripenjati. Trenutek nato je Clair, ki se je že sončila na klopi pred kočico, še utegnila ujeti vzklik Peta:

»Poglej, Claire, kako kra...!«

Nato pa je v trenutku utihnil z ozirom na to, da si je pri padcu skoro pregriznil jezik — komaj za zmerjanje je bil še dober!

Peter je z velikim naporom vstal, se neodločno ozrl okrog sebe in sklenil, da si je verjetno zlomil nogo. Pravzaprav ne — bolje bo, da si je zvil nogo, to da

vedno dovolj prilike za skrito herojstvo, ki ga nihče ne more dokazati, dočim je zlom kosti le bolj ambulantna zadeva!

Za vsak slučaj je še enkrat krepko zaklel in nato povedal Claire z glasom, skiozi katerega je naravnost sijalo junaško samopremaganje, da si je zvil nogo.

»Hvala bogu!« — je dejalo srce z dvajsetbarvnim žudežem na glavi — »boš vsaj nehal s temi neumnostmi! Lezi raje sem na sonce! Boš videl, kako boš božansko črna!«

S tem se je strinjal pravzaprav tudi Pet in zlezal nazaj do Claire, le vsake tri korake je pozabil šepati in preklinjati. Drugače pa je bil kar odličen ponosrečenec.

Ko sta pojedla jetrno pasteto, salamo in sir, sta pravzaprav izgubila pravi »raison d'être« na koči. Zato sta se pobrala z vsemi svojimi stvarmi vred, dejala oskrbniku, da gresta naprej do naslednje kočice in — odšla po najbližji poti na kolodvor.

Toda uspeh je vendar bil dosežen.

Claire je s prekrasno barvo planinskega sonca in kljub domači nekvalitetni sminki tolkla vse rekorde v pristni športni lepoti. Pet pa je v odlično ohranjenih smučarskih hlačah razlagal na promenadi, kako si je zvil nogo v planinah:

»...razumeš in potem pride nenadoma »šus«! Stiri kilometre dolg, razumeš, 45 stopinj nagiba, 120 kilometrov na uro! Razumeš?! Slo je tako, da sploh nisem nič videl. Naenkrat vidim nekaj črnega pred seboj! Jaz, razumeš, kristianijo na desno, kristianijo na levo, skok čez oviro 6 metrov visoko, desna palica se mi nekje zapiči, letim skozi zrak, pravočasno pomislim in skričim noge — to me je rešilo, da sem si samo zvil nogo, drugače bi bil danes prav gotovo mrtev človek...!«

TEHNIČNE ZANIMIVOSTI

Zdaj ga vidiš — zdaj ga ne vidiš — cenik namreč. Zelo zanimiva tehnična novost za obrtniške delavnice povsod tam, kjer se da strankam ceno dvigniti iznad tiste na ceniku. Na cenik je treba enostavno obesiti — kar tako mimogrede — kakšno cunjo, kos papirja ali kaj primernega. Stranke pa so v glavnem tako dobro vzgojene, da bodo z veseljem plačale več, samo da jim ni treba gledati dolgočasnih cenikov.

PRAVNI NASVETI

KZ Semič: Pišete, da ste našli izgubo 400.000 din, izgubili pa poslovodjo. No, ko bo poslovodja izgubil zaslonbo in »našel denar«, pa boste vi izgubili izgubo ter našli način, kako bo delo teklo v redu.

Tovariš Ebah: Bojite se, da bi vam kdo ne ukradel patenta, kako se dobijo ob odpustu iz službe po trije blanco podpisani polniški listi in s tem v zvezi 12.500 din bolniške hranarine z otroškimi dokladami vred. Najbolje bo, če prijavite patent — na javnem tožilstvu, samo ne povejte, da je v stvar vmešan neki bajeslovni starogrški trgovinski inšpektor po imenu Merkur, ker bi vam sicer znala Julči zameriti!

MALI OGLASI

Iščemo takoj nekega gotovega Herkula, ki se je baje proslavil že s čiščenjem Avgijevih hlevov, da bi speljal tudi pri nas reko Lahinjo skozi nesnago v stranišču naše tovarne in pred njo. Ponudbe pod »Učila za osnovno higieno«.

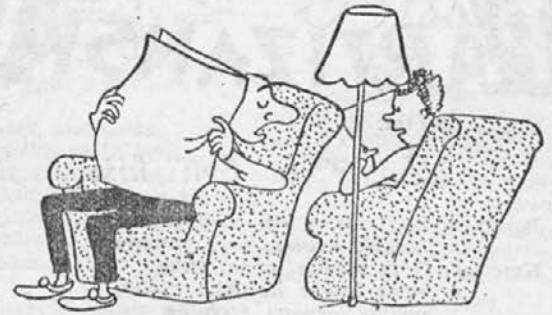
Prodajam takoj patent, kako se uspešno trguje s pisalnimi stroji in nato še bolj uspešno naredi pritožba zaradi previsoke odmere davka in končno najuspešneje »obsedi«... Ponudbe pod: »Ce si, ali če nisi mandla«.

Izgubil sem skrivnost o posebni kuverti v blagajni bifeja »Pod gradom« v Ljubljani, v katero sem vlagal del izkupička, da bi imel rezervo za slučaj primanjkljaja. Šifra: »Vesten poslovodja«.

TEMA V SREDIŠKEM KINU

V središkem kinu so zadnje čase prizori na platnu tako temni, da gledalci s težavo ugotovijo, kaj se v filmih sploh dogaja. Toda operater je zelo iznajdljiv. Če gledalci preveč godrnjajo, pravi, da se prizor dogaja v temi in da je to stvar režiserjev. Do teh pa gledalci ne morejo, ker počivajo njihove kosti kje v daljni Pensilvaniji, Yorkshiru ali Normandiji.

AMERIŠKI PATRIOT

— Darling, to pa ni lepo od tebe! Ze dvajset let sva poročena, pa mi nisi enkrat še nisi omenila, da je tvoj bratranec Eisenhower predsednik ZDA!

Pliča spoznaš po perju...

— No, saj ne rečem! Fant je tridesetleten, čas ima dober, stil tudi, športnik pa vseeno ni! Ima namreč dober učni uspeh.

Komisija za izgradnjo mostu čez Savo v Beogradu v akciji

Predsednik komisije: »Olajšajmo napore našega delovnega ljudstva s tem, da prepustimo izgradnjo mostu čez Savo inozemski družbi, saj bo to olajšalo za več milijonov deviznih dinarjev le tako in tako odmirajočo državo!«

Dusan Mevlja:

„Žicar“ v „beli“ hiši

Partizan: Bog daj, mati, zdravja, vere, košček kruha, brez zamere.

Kmetica: O ti vojska lačna, suha, sitna kakor konjska muha, vedno lačnega trebuha.

Nič ne bo, fanté, sem gluha.

Partizan: Kaj bi, mati, se jezili, željo mojo mi odbili?

Kruha dajte in klobase, saj še imate kakšno prasel!

Kmetica: Požeruhi vi nesrečni sitni ste, hudó nevsrečni.

Partizan: No, no, mamka, le molčite, raje kruha odrezite!

Kmetica: Šema, kje naj vzamem moke, nimam je še za otroke.

Partizan: No, pa dajte mleka malo...

Kmetica: Še za nas ga ni, budalot!

Partizan: Strela, vina pa imate,

lahko mi ga liter date.

Kmetica: Kje pa naj bi tukaj raslo?

Mar na glavi — kakor maslo?!

Partizan: Naj hudič takoj vse vzame, če ne hranite salame!

Kmetica: Borne tu so naše cule,

naj jo delamo — iz mule?

Zrela imate kakor gadje...

Partizan: Kaj pa, mati, suho sadje?

Kmetica: Niti suho, niti frišno,

da si požeruh, je gvoštol

Partizan: Eno jajce mi ocvrite,

z maslom mi ga zabelite!

No, nikar se ne jezite,

žgance vsaj mi naredite!

Kmetica: Daj koruzo mi, hudiča!

Nimam je še — za prašiča.

Partizan: Vidim, da vas nič ne zbode,

dajte mi vsaj malo vode!

Kmetica: Nimam vode niti kaplje,

s strehe so jo spile čaplje.

Partizan: Ce ste take reve uboge, vzel bom raje pot pod noge in podal se tja, kjer hrane je dovolj za partizane, kjer me bodo bolj vesel, kakor v vaši hiši — beli!

(1943 — napisana za stencas Cankarjeve brigade)

Če

se naročite na »VEČER«, dobite za 140 dinarjev mesečne naročnine vsak dan dnevnik, vsak petek kot prilogo družinski tedenik »7 dni«, vsako sredo pa še »Toti list«!

POZORNOST

Veliki nemški glasbenik Haendel je bil nekaj časa ravnatelj londonske opere. Ker pa je izredno lepo igral na harfo, je nastopal tudi v orkestru. Kadar je on igral na harfo, je bila vedno vsa pozornost občinstva posvečena samo njemu, tako da se gledalci niso kaj dosti zanimali za dogodke na odru. Seveda je to jezilo pevce, posebno pa še nekoga italijanskega tenorista, ki je nekoč jezno dejal Haendlu:

— Gospod direktor, če me še kdaj zasenčite s svojo harfo, bom skočil z odra v orkester in vas prisilil k molku!

— Prav dobro! — se je nasmejal Haendel. — Misel ni slaba. Samo prej me morate pravočasno obvestiti, da bom lahko na to opozoril dnevnike. Prepričan sem, da boste s skokom na harfo zaslužili dosti več pozornosti, kakor s petjem!

PRIDIGA

Mark Twain se je na nekem svojem potovanju ustavil v majhnem mestecu. Ker je bila nedelja, je stopil v cerkev. Po končani maši se mu je pridružil lepo oblečen gospod in dejal:

»Če bi bil jaz župnik, bi govoril tako, da bi me vsi ljudje občudovali. Govoril bi jim na primer...«

In začel je govoriti brez kraja in konca.

Mark Twain ga je nekaj časa potrpečljivo poslušal, ko pa mu je postala stvar le preneumna, ga je prekinil:

»Toda, gospod, vaš govor sem že bral v neki knjigi, ki jo prav gotovo imate tudi vi doma. V njej je vaš govor dobesedno natisnjen!«

Gospod se je silno razburil:

»Pošljite mi to knjigo! Pošljite mi jo takoj!«

Mark Twain pa se je nasmešnil in dejal:

»Saj jo imate vendar sami doma. Misli sem namreč na besednjak, v katerem najdete samo besede, drugega pa nič!«

PROMETNA NESREČA

— Kam pa rinete tako? Ali niste še nikoli videli avtomobilskega karambola?!

— Toda jaz sem novinar!

— No, potem boste pa tako in tako lahko jutri brali v časopisu točen opis nesreče!

NESREČA

Kozamurnikova se je preselila Vse mesto ve, da je vedno slabe volje in da ne prestando godrnja — zdaj čez to, zdaj čez ono reč. Nova soseda jo vpraša:

»Kako vam ugaja vaše novo stanovanje?«

»Oh, čisto zadovoljna sem z njim. Ima pa le eno senčno stran: preveč sončno je.«

PRISTOJNOST

Višinski si je dal napraviti v New Yorku na zasedanju OZN lepo in veliko lastno sliko. Ves ponosen si jo je dal obesiti v svojem newyorškem uradu na steno. Nekoč pozno zvečer pa je stopil Višinski v svoj urad ravno tedaj, ko je čistilka čistila tla. Višinski jo je seveda kot »demokrat« nagoovoril, hkrati pa zaljubljeno buljil v svojo veliko sliko na steni:

»Ali ni res lepa slika?«

Čistilka je mirno čistila naprej.

Višinski jo je vprašal še enkrat:

»No, kaj pravite, ali ni res lepa ta slika?«

Čistilka pa molči dalje in vneto drgne tla.

Višinskemu v tem poide potrpljenje in skoraj zakriči:

»Mar ni prekrasna ta slika na steni, kaj?!«

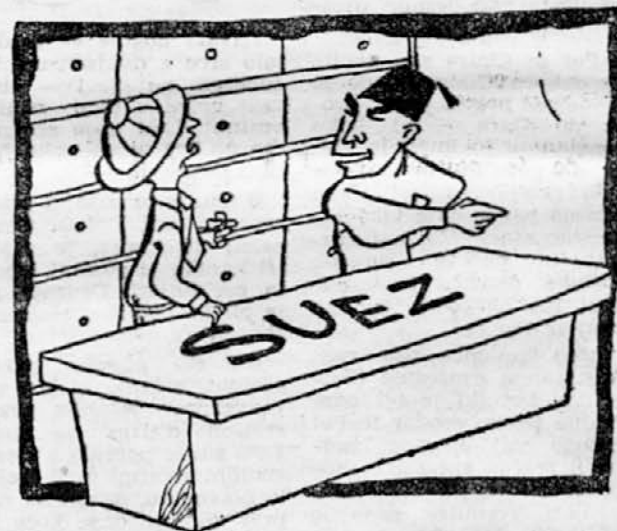
Tedaj pa čistilka odgovori, ne da bi sploh pogledala

s tal:

»Stene se mene nič ne tičejo! Jaz moram počistiti samo vso nesnago s tal!«

V enintovski trgovini

Nagib: »Zai, mister, neodvisnosti nimamo več na prodaj. Če pa želite naše sodelovanje, izvolite, prosim, na drugo stran pulta.«

Podarok

Na trgu v Budimpešti so postavili velik kip Stalinu. Neka jutra so našli v iztegnjeni roki namodrejsega žepno uro, poleg nje pa listek:

»Tu imaš uro, da boš zadovoljen — zdaj pa glej, da izgineš domov!«

Iz Celovca

MUZIKA ČEZ VSE

Ko doné pri »Kosti«
mile melodije,
Dolfek »Volga, Volga«
na vso sapo vpije.
Kozamurnik Muri
sili z drugo muz'ko,
se nad Dolfom kuri,
ker zavija rusko.
Dolfek stavi hkrati
na različne ase:
z ÖVP se brati,
— Kostove klobase
Muri finansira —,
kot znan liberallec
Tischlerja podpira,
je hud klerikalec —
a najrajši vendar
Rusom ministrira.

PRAZNOVERJE

— Pri nas doma so tako
praznoverni, da nikdar ne
sedejo za mizo, če nas je
samo trinajst!
— To ni nič! Pri nas v
Semiču se pa zbere na se-
stanku AFZ samo šest ali
sedem žena, da se jim pra-
znoverja sploh ni treba
bati!

VOLKOVI

— Si že slišal o tistem
volku, ki je na Vinici požrl
vse šolarje z učiteljico
vred?
— Beži, beži, saj vendar
ni bil samo eden!
— Odkod veš to?
— Najprej mi je sam re-
kel, da je pojedel šest
otrok, potem pa so mi še
drugi povedali, koliko jih
je vsak požrl. Nekdo pred
je teboj mi je dejal, da je
požrl vse otroke, ti pa si
mi pravkar zaupal, da si
požrl učiteljico!
— Ti mi torej ne verja-
meš?
— Zakaj ti vendar ne bi
verjel? Če sem prvemu, ki
jih je požrl šest, bom po-
temtakem tem prej tebi, ki
si požrl učiteljico!

POJASNILO

— Ali mi lahko poveste,
kdaj vozi brod čez Dravo?
— Hm, to pa nikar tako
enostavno!
— Zakaj? Ali se ravna
brodnik po višini vode, po
številu potnikov ali po
uradnih urah?
— Veste, tale naš brodnik
v Gajevcih se ravna zaen-
krat samo po količini in
kakovosti vina.

MILO ZA DRAGO

— Ti, Pahor, ali je res,
da si doma šušmaril, če-
prav si bil predsednik kro-
jaške zadruga v Sempetru?
— Šušmaril? Ti, povej
mi, zakaj vsak dan zjutraj
telovadiš?
— Zakaj? Neumno vpra-
šanje! Zaradi kondicije in
forme vendar!
— No, vidiš, jaz sem tu-
di moral skrbeti za kondi-
cijo in formo, pa so moj
domači kondicijski trening
meni nič tebi nič ožigosali
za — šušmarjenje!

Vzdihljaji uprave 'Totega'

Prodajalce »Totega lista« prosimo, da nam na
poštni dopisnici sporočijo, ali jim pošljamo pre-
več ali premalo izvodov v prodajo. Poštne stro-
ške nosimo mi. Hkrati prosimo vse, ki lansko-
letnega dolga še niso poravnali, da to store
tako, sicer bomo primorani obrati tudi nam
neprijetna sodna pota! — Uprava »Totega lista«.

Če bi egipčanska kraljica Osiris
vedela, da bodo iznašli v dvaj-
setem stoletju žlahtno milo
OSIRIS, bi naročila, naj njeno
mumijo odišavijo s tem milom,
ki je poleg **ASTRE** in **BEATH**
SOAP najfinejše toaletno milo z
najboljšimi francoskimi parfumi.
Izdeluje ga kajpak tovarna

ZLATOROG

ČE ŠČEŠ VO S PÜTRE PITI
TE MOREŠ NA »MURINO
NOČ« PRITI ...

7. februarja 1953

V DOMU TD PARTIZAN

**Rogaška slatina -
ključ do zdravja!**

NOGOMETASKA

(Po Prešernu)

Domači klub! ti na slovó!
Kdor je za konjsko figo,
ne bo prišel v ligo,
zaman se trudil bo z nogó!
Junaka vabi svet, ne bo
se trudil on v provinci,
ne bo igral z novinci!

Je amater zaničevan,
vse stiska ga in tare,
a v žepu nima pare!
Najprvi stan, poklicni stan:
profesionist je spoštovan!
To važna je oseba
in čislán kot je treba!

Doma povsod, doma nikir,
kot mojster nogometa,
obhodi dosti sveta.
In kadar zapusti kvartir,
uprizoni v slovo prepír,
potem jo pa pobriše,
se v drugi klub upiše!

KRATKOVIDNOST

Profesor: »Zakaj me pa
včeraj na cesti niste pozdra-
vili?«

Dijak: »Oprostite, nisem
vas videl, sem kratkoviden.«

Profesor: »Ze prav, pa bi
bili malo bliže stopili!«

NAJTRAJNEJŠE

— Ti, kaj je najtrajnejše
na svetu?
— Kamen!
— Nak! Se trajnejše?
— Materija!
— Kje neki! Se nekaj je,
kar je trajnejše od sveta!
— Ne vem.
— Oglasna deska na hiši
miličeniške postaje na Ma-
riborski cesti v Celju!
— Menda mi ne boš tve-
zil, da je starejša ko svet?!— Seveda je, sicer kako
bi mogel še ostati na njej
napis: Mestno poglavarstvo
Celje!?

AKTUALNOST

— Očka, kaj je to aktu-
alnost?
— No, to so na primer
napisi v nekaterih špece-
rijskih trgovinah v Celju:
»Najlepše darilo za novo-
letno jelko.«
— Torej pomeni ta beseda
nekaj takega kot: ne-
primeren! Hm, očka, zakaj
pa potemtakem ne piše na
filmskih oglasnih deskah:
»Za mladino aktualno!«

NAPREDEK

— Kako napreduje za-
druga pri vas v Markov-
cih?
— Sijajno! Zaenkrat se
vozimo s traktorjem samo
na veselice, upamo pa, da
se bomo lahko kmalu malo
dalje!

IMENITNOST

— Veš — in v tistem
filmu je dirigiral glavni
dirigent pomožnim dirigen-
tom, ti pa so potem naprej
dirigirali orkestru!
— To ni nič! Pri nas v
Zatolminu imamo pevski
zbor, ki so mu tako dirigi-
rali lep čas!
— Nemogoče! Kdo pa je
bil glavni dirigent?
— Tolminski dekan Vo-
dopivec, ki je dirigiral ka-
planu Strancarju, ta dalje
Rozki Stefucovi, Rozka pa
pevcem!
— Hudiča! Potem pa je
moral biti ta vaš zbor zelo
dober!
— Seveda! Samo peti ga
še nismo slišali. Le enkrat
je doslej dal nekaj štíme
od sebe — namreč takrat,
ko se je razbil. Zato je tudi
zapel nekako tako — kot
počen lonec!

NA PLESU

Pepe pleše z lepo plavo-
laso deklico in jo vedno
močnejše pritiska k sebi. Ona
nekaj časa molči, potem pa
vpraša:
— Ali imate že morda
potni list v redu?
Pepe se začudi:
— Zakaj pa?
Ona mirno:
— Zdi se mi, da se nič ne
bojite prekoračiti mej!

PASJA KUPČIJA

— Dve sto dinarjev je
preveč za tega psa! Saj ne-
prestanjo trza z levim očesom!
— Motite se! Samo po-
mežiknil mi je, naj ga ne
dam izpod cene!

ZADEVA ČONČ

V Ameriki so zgradili letalo, ki je hitrejšo od zvoka, v Jugoslaviji ima pa zagrebški »Dinamo« avtomobil, ki je hitrejši od Sodišča za zaščito amaterstva.

KOGA BOGOVI LJUBIJO?

(Piše naš zvesti Kljuse)

Na podlagi druge, tretje in četrte besede 27. vrstice na strani 8 Totega lista z dne 14. I. 1953 in v zvezi z odločbo Komisije za duhovitost pri Totem listu je bil na podlagi ankete izbran za najboljšega športnika v Jugoslaviji in na svetu

VLADIMIR ČONČ,

pred ekskurzijo v Južno Ameriko član Lokomotive, po ekskurziji član zagrebškega Dinama, za katerega sedaj igra in ne igra v Južni Ameriki.

Najbolje ga je označil tov. -onči iz Ljubljane in Maribora (ne vemo, kdo je to: morda Bonči, Conči, Čonči, Donči, Fonči, Gonči...):

1. Vladimír Čonč je:

vsestranski športnik, kar utemeljujem s tem, da se bavi hkrati s tekomo čez zapreke, ki mu jih nastavlja Sodišče za zaščito amaterstva; s preskoki čez osle v dolžino (odskok pri Lokomotivi, doskok pri Dinamu); s slalomom, saj se umetniško izogiba vsem odločbam Nogometne zveze Jugoslavije; z avtomobilizmom, ker se je udeležil dirke Zagreb—Dunaj; z aviacijo, ker je preletel Atlantski ocean — in poleg vseh teh športov tudi z nogometom, ki ga pa gojile v svojo zabavo!

2. Je neustrašen, saj nastopa v Ameriki na vseh tekmah kljub izrecni prepovedi svojega kluba in ostalih jugoslovanskih nogometnih forumov!

3. Je izredno popularen. Njegovo ime polni že ves mesec stolpce vseh jugoslovanskih športnih časopisov.

4. Je čisti amater in se njegovo ime prej v zvezi s Sodiščem za zaščito amaterstva ni nikoli omenjalo.

Ker je Čonč zmagal z ogromno večino glasov, so ostali izpadli iz konkurence.

Kot že namignjeno, je prvo nagrado dobil -onči. Ker nismo vedeli, kdo je to, smo poslali v ogenj Totega Sherlocka Holmesa, katerega je Watson vprašal:

»Kako ga bomo našli?«

»Nič lažjega!« — je odgovoril Sherlock, vzela pipo iz ust, pljunil in nadaljeval: »Omenil ni, da je Čonč vaterpolist, čeprav ribari v kalnem Torej -onči to panogo športa spoštuje in je zaradi tega gotovo vaterpolist!«

»In kaj igra?«

Sherlock je zavzdihnil: »Vrtarja, ker je v vsakem stavku izpustil najmanj dve vejici!«

In tako smo si ustvarili spodnjo sliko:

-onči je prejel nagrado v znesku 1000 dinarjev. Drugo in tretjo nagrado po 1000 dinarjev si delita Stefan Dobrnik iz Ljubljane in Franc Petelinšek iz Maribora, ki sta za najboljša športnika predlagala mene, ker sem lani baže venomer le jezikal, postavil pa nobenega rekorda.

IZ TUJEGA IN DOMAČEGA LOGA

V umobolnici sta bila dva bolnika jezna na brivca, ki ju je vsak mesec strigel. Da bi ga razjezila, sta sklenila, da mu pokvarita strojček za striženje.

— Veš, kako napraviva? — pravi eden. — Zabijem ti v glavo žebelj in ko pride brivec do njega, bo na njem polomil strojček!

— Prav! — pravi drugi in prinese žebelj ter kladivo. Prvi nastavi žebelj drugemu na glavo in udari. Toda drugi zmakne glavo. Prvi udari še enkrat, pa zopet oni zmakne glavo. Ko pa hoče udariti tretjič, vpraša prvi drugega:

— Zakaj vsakokrat zmakneš glavo, ko udarim?

— Veš, bojim se, da bi mahnil mimo.

• • •

— No — in zakaj ste se ločili?

— Ker nisem mogla biti večno sama...

• • •

Dva glasbenika. Umetniška zavist. Pa pravi eden: — Clovek ne bi verjel! Toliko imam dela da si moram čas za komponiranje naravnost ukrasti!

— Kaj? Čas tudi?

• • •

— Ali ne verjamete, da lahko dva prav tako poceni živita kot eden sam?

— Ne! Ne verjamem niti tega, da lahko eden sam poceni živi...

• • •

Peter telefonira. Ne dobi zveze. Strašansko je jezen.

— Je že spet kakšen bedak pri telefonu!

— Morda, toda ne na tem koncu žice! — se oglasi prijazen glas v slušalki.

• • •

K miličniku priteče majhen deček:

— Tovariš miličnik, pomagajte mi! Tam za vrati stoji neki moški in me hoče tepsti!

Miličnik vzame dečka za roko in skupaj gresta do vrat. Res — tam stoji za vrati neki moški s šibo v roki, ki začudeno gleda miličnika.

— Ali poznaš tega tovariša? — vpraša miličnik dečka.

— Seveda, saj je moj oče! Tepsti me hoče, ker sem prinesel domov slabo spričevalo...

• • •

— Kaj pa trenutno študirate, profesor?

— Sestavljam statistiko, ali prevladujejo med poročenimi ženske ali moški.

• • •

— Včeraj sem srčal tvojo ženo, pa me niti opazila ni!

— Da, nekaj mi je pripovedovala o tem...

PROTEST »DAME V HERMELINU«

»Dama v hermelinu« odločno protestira, ker je zadnjič nismo uvrstili v spored filmske glasbe Radia »237.1« za tekoče in prihodnje desetletje, čeprav ima z njim veljavno pogodbo do I. 1960. V svojem protestu poudarja, da že dve leti vsak teden dvakrat zaman poziva »Fanta s troboto« s temperamentnim »Kiss me«, toda ta trmoglavce pleše še dalje s troboto na vodi in se ne zmezi za njene obledete čare...

PREZAPOSLENOST

— Pa kaj vendar počne knjigovodja že vse dopoldne?

— Muhe lovi

— In nič drugega?

— Tudi nekaj pajkov je že ujel...

Surirea istična šala

Nekje igrata sah pes in njegov gospodar. K njima priteče drug pes in pravi:

— Kako pametnega psa imate! Zna igrati sah!

— Kje neki! — pravi gospodar — že tri partije je izgubil...

PEDANTNOST

— Pravite, da so vam ukradli točno 34 predmetov. Povejte, kaj so odnesli?

— Dvaintrideset šahovskih figur in dve žlici.

Ribi kurnar

Riba ribi: »Počakajva malo, da se naveščā! Potem bo tako in tako porotal vse črve v vode!«

PREMALO IN PREVEČ

Tri leta so vremenoslovci planirali premalo snega, tovarne športnih rekvizitov pa preveč smučil in palic. Letos se je repertoar izpremenil: nasulo je dovolj snega, v Mariboru in še marsikje pa ne dobiš ne smuček, ne palic, razen jeklenk po astronomski ceni! Mogoče so jih nedeljski smučarji preveč polomili, ker so posnemali Poldo in Finžgarja na Pektovski gorci?

DELOMA — DELOMA

— Povej mi stavek z besedama »deloma — deloma«

— Moji starši so deloma moškega, deloma ženskega spola.

Frau Ključek in Frau Mušec na skakalnih tekmah

